

1r premi prosa 80 euros

Pseudònim: KREISTER

Obra: (378)-RESURRECCIÓ

Autor: PAU ARIÑO LUQUE

378

RESURRECCIÓ

L'orquestra i el cor van començar a desfil·lar cap als camerinos quan el rellotge va indicar que l'assaig havia acabat. S'aixecava la sessió i ell no havia aconseguit treure de l'orquestra allò que volia. Aquesta idea de no haver clos l'execució, de mancar encara el punt i final, de no merèixer guardar la batuta perquè res no es podia donar per acabat, sumada a l'actitud severa d'un món exterior que es negava a concedir-li una darrera oportunitat –simbolitzada per les esquenes de cues i cues de músics i cantants baixant escales i obrint portes– se li va quedar assecada i travada a la gola i semblava decidida a estendre's per la resta del seu cos com un mal insuportable. Que no s'adonaven de la realitat? Com no podien tenir la mateixa sensació que ell? Les desastroses setmanes d'assajos havien arribat al seu fi i ja només quedava el final: el concert, el seu concert de comiat com a director titular d'una orquestra que havia portat a uns nivells insospitats.

Admirava Mahler i la seva grandesa argumental i sonora. Avui dirigia la seva *Simfonia núm. 2*, la *Resurrecció*. El considerava el rei de la simfonia, ja que havia assolit el seu objectiu més elevat: esdevenir un únic instrument riquíssim i polifònic que representi l'absolut musical expressat en l'orquestra simfònica. Però Mahler havia semblat absent i no s'havia permès el luxe de baixar a la Terra a ajudar-lo. Semblava lògic.

L'egocèntric món simfònic de Mahler és difícil de dominar i ell no havia disposat del vigor anímic requerit per tal d'arribar a l'estadi suprem d'aquesta música, com sí que havia aconseguit fer altres vegades. Però no podria haver estat d'una altra manera. Estava en fals i tot el que feia o pensava li ho recordava. En fals des de feia massa temps.

Pobre Otto. La Martha va anar cap al telèfon de la cuina perquè no es veia capaç de parlar-hi a l'habitació, on tot havia anat massa ràpid i ara l'Ernst ja s'endinsava en l'eternitat. Va despenjar-lo, «quants anys tindria aquell telèfon?», i va picar aquells números que tenia tan ben gravats a la memòria. Havia conegut l'Otto des de sempre. L'havia conegut, lògicament, a

través del seu marit, però la seva relació sempre havia transcorregut de forma paral·lela a la de l'Ernst i l'Otto. Aquell era probablement el moment més difícil: «Hola, Ernst, feia temps que no em trucaves...»; aquelles paraules van caure sobre la Martha com una pluja morta i freda. «No, Otto, sóc la Martha... sóc la Martha...». Un so que no podia ofegar-li va pujar pel coll amb força i va sortir-li per la boca com un riu de sang. Era un plor sec, terrós, agre. I anava més enllà del succeït.

Aplaudiments. L'orquestra dempeus. Sortia a l'escenari i avançava per l'espai que queda entre els primers i els segons violins, que es presentava com un abisme, amb les darreres paraules que el cor havia cantat a l'assaig d'abans del concert recurrent encara fins l'últim racó de la seva atapeïda consciència. Però ell no se les creia. Malgrat això, en aquesta ocasió, s'havia sentit plenament identificat amb el jo musical, eminentment individual, de la simfonia. Un personatge que prova de trobar el sentit de tot plegat mentre transita entre la vida i la mort tot passant per diversos moviments força contrastats. La diferència fonamental era, però, que ell no trobava la il·luminació que troba el protagonista inconcret al final de l'obra. *Ressorgiràs, sí, ressorgiràs...* Aquesta frase semblava francament allunyada de la seva realitat.

Havia trobat a faltar el savi consell del seu mestre, que havia mort feia uns mesos. Un consell que sempre hi era, a més tractant-se de la persona que l'havia introduït en aquest món que ara constituïa la seva vida sencera. Encara que, com passa a vegades, el deixeble hagués eclipsat el mentor, ell havia vist sempre, fins al darrer dia, el seu mestre com una font de saviesa i respecte. I ara, sense aquella seguretat que roman malgrat els canvis, res no era el mateix. S'acostava el final.

La Martha va despenjar el telèfon de la cuina com havia fet al voltant d'un mes abans en aquell fatídic dia de gener. Aquest cop era ella qui rebia la trucada. Sabia que era l'Otto. És per això que va fer l'esforç d'anar a parlar-hi. Malgrat tot, s'ho mereixia. «Digui?», va fingir. «Hola, Martha...», a l'Otto no li van caldre més paraules. «Voldries venir avui a un assaig amb l'orquestra? Necessito que em donis la teva opinió sobre...». La Martha el va tallar, «Mira, Otto, jo ja no sóc la mateixa d'abans. He decidit reflexionar sobre moltes coses... me'n vaig a viure al Japó amb la meva filla i la seva família. És probable que no ens veiem durant un temps...»

Només li hauria servit de consol que ella hagués anat al concert. Però ara vivia a milers de quilòmetres i li havia confirmat la seva absència. Pensava en tot això mentre seguia avançant per aquest peculiar passadís entre violins i repassava mentalment l'estructura de la simfonia. La

peculiar marxa fúnebre que donava inici a l'obra havia d'oferir la fortalesa sense la qual no tenia cap sentit. El *ländler* del segon moviment havia de mostrar la seva veritable però oculta cara: la de la nostàlgia plena de ràbia, escarni i cinisme. El tercer moviment havia de mostrar aquella sinuositat que a ell sempre li havia semblat amb ressonàncies espanyoles. El quart havia de quedar fred, aconseguint aquell ambient de tristor íntima i continguda. Per últim, al *finale* els músics i els cantants es trobarien enmig de la immensitat d'un mar mahlerià amenaçador i sarcàstic però havien de trobar en ell una referència clara a on agafar-se.

Els músics ja seien per començar. La mà de la concertino. La mà de l'assistent. Començaria donant l'entrada al trèmol de violins i violes. Tot seguit, les passes de violoncels i contrabaixos, reforçades per fagots i contrafagots, el caràcter de les quals determinaria ja l'esdevenir del conjunt de la interpretació. A continuació la penetració arriscada però oportuna de l'oboè i el corn anglès; ja després, la resta del vent. Es va agafar amb fermesa a la barana del director. Necessitava un punt de claredat. Va saludar i, immediatament, el teló dens i asfixiant del silenci va caure sobre la sala amb una rapidesa esgarrifosa. El públic no dóna bestretes. Als seus setanta anys el coneixia prou bé. Però mancava alguna cosa. El *casus belli* que el permetés encarar el repte d'una altra manera.

Començava a girar-se per mirar cap a la partitura. Seguia en fals. La seva atenció es va fixar en un punt daurat a l'alçada del primer amfiteatre. S'obria una porta, només n'havia captat el reflex. I era ella. La Martha entrava a la sala i els seus ulls deien totes les veritats que no havien pogut dir abans. Una vida miserable i inevitable al costat de l'Ernst, un home que sempre havia estat massa gran per ella. Allò que, en alguna de les trobades furtives entre una senyora de l'alta societat a l'ombra d'un intel·lectual escèptic i l'alumne jove i prometedor, no s'havien atrevit a dir.

L'Otto va girar-se definitivament esbossant un somriure irreprimible. El concert era a punt de començar.

Kreisler

17 anys